

Бившият император се замисли. След това каза:

— Преди около тридесет години.

Така беше. Ала това можеше да бъде отговор на слуки.

— Помниш ли как се казваше първият съпруг на леля ти Лауранс?

— Не. Всичките ми лели се жениха по няколко пъти, кой ще помни имената на мъжете им.

— Най-голямата и най-малката се венчаха по два пъти, а средната Агнес бе омъжена само веднъж... — го поправи епископът и бързо добави — как се казваше българският цар?

— Иоаница, наречен Калоян по ромейски.

Така беше. Отново се спогледаха всички дворяни на Френския крал. И все пак... Не, не можеше този мъж с толкова дръзки движения и превзето държание, с такъв груб говор и неграмотни изрази да бъде Бодуен, девети граф на Фландрия. Тогава Людвик отново дигна скип — търра си. Трябваше да се зададат въпроси от по-личен вид.

— На кое място даде клетва за вярности преклонение на крал Филип-Август за Фландърското графство?

Бодуен сви вежди, прехапа устни, помъчи се да отговори, не можа.

— Кой и на кое място те възвеси в рицарско достойнство?

Бившият император се замисли, закри очи с ръка.

— В кой град, в чий дом, на кой ден се венча за Мария дьо Шампан?

И третият въпрос остана без отговор. А това бяха неща, известни на всеки барон в двора на краля.

Бодуен стана от креслото. Поклони се дълбоко. Очите му неспокойно се въртяха на всички страни. Постническата му бледост се бе превърнала в пергаментова жълтина.

— Искам срок до утре. Тогава ще мога да отговоря на Монсенъор. Бедите и скърбите са замъглили паметта ми, ала до утре ще се помъча да си спомня.